

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Doc. Ing. M. Š., CSc., narozený X
bytem X

zastoupený prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem
se sídlem Botičská 4, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému

Rektor Vysoké školy ekonomické v Praze

se sídlem náměstí Winstona Churchilla 1938/4, 130 67 Praha 3
zastoupený Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem
se sídlem Pařížská 204/21, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. j. VŠE/10416/9000/2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení v částce 14 363 Kč,
a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce byl na základě návrhu Akademického senátu Národohospodářské fakulty Vysoké školy ekonomické v Praze rozhodnutím žalovaného s účinností od 1. 7. 2022 jmenován děkanem této fakulty.
2. Dne 13. 12. 2023 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. VŠE/10416/9000/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým odvolal žalobce z funkce děkana. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 12. 2023 do jeho datové schránky.
3. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, protože proti němu brojil výše nadepsanou správní žalobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž současně nesplňuje ani obecné náležitosti rozhodnutí správního orgánu stanovené v § 68 odst. 3 s. ř., a též ani specifické náležitosti rozhodnutí o odvolání děkana. Z rozhodnutí dle něj zřetelně neplyne, které důkazy správní orgán provedl a jak je vyhodnotil, proč je vyhodnotil právě takto, jaké jiné podklady pro rozhodnutí použil a jak vyložil neurčité pojmy obsažené v aplikovaných právních normách. Též je žalobce přesvědčen, že mu nebyla dána možnost, aby se k věci řádně vyjádřil a naopak, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi podklady pro své rozhodnutí a neposuzoval je v kontextu celé kauzy.
5. Žalobce je též přesvědčen, že žalovaný nedostatečně vymezil zájem vysoké školy, za jehož poškození byl žalovaným odvolán z funkce děkana. Podle názoru žalobce to žalovaný ve své podstatě ponechal až na soudu, což je v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 10/2003.
6. Napadené rozhodnutí je též podle žalobce vnitřně rozporné, neboť žalovaný v něm uvádí, že se žalobce dopouštěl poškození zájmů VŠE od nástupu do funkce, aniž by to však bylo jakkoliv konkretizováno, a dále že žalovaný uvedl, že především spatřoval důvody k odvolání žalobce ve „čtyřech jednání“, která se uskutečnila na demonstraci na Václavském náměstí dne 3. 9. 2022 a dne 28. 9. 2022, dále v rámci rozhovoru s P. H. (Protiproud TV) dne 19. 1. 2023 a dále při demonstraci dne 11. 3. 2023. Avšak současně uvádí i jednání jiná, některá velmi nekonkrétně, protože není zřejmé, která jednání byla považována za důvody odvolání. Žalobce též podotýká, že žalovaný tyto důvody též několikrát změnil.
7. Žalobce se dále domnívá, že z hlediska formy v rozhodnutí zcela absentuje konkretizace neurčitých právních pojmů a že žalovaný zcela ignoroval důkazy svědčící o tom, že žalobce zájmy VŠE nijak nepoškozuje (např. jeho podpora ze strany Akademického senátu Národohospodářské fakulty, nebo jednotlivých členů Etické komise VŠE, nepotrestané vulgarity ze strany odpůrců žalobce a nevhodná prezentace jiných fakult VŠE).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Co se týče procesních námitek, žalobce uvádí, že vzhledem k tomu, že zákon o vysokých školách neuvádí, kdy je zahájeno řízení o odvolání děkana, mělo by se toto řídit obecnou úpravou ve správním řádu. Určení okamžiku zahájení správního řízení je zcela zásadní, protože s tímto momentem je spojen vznik řady procesních práv účastníka řízení a současně i povinností pro správní orgán. Žalobce namítá, že celé řízení o jeho odvolání z funkce děkana bylo žalovaným vedeno zcela mimo pravidla vyplývající ze správního řádu, v důsledku čehož byl žalobce významně zkrácen na svých procesních právech.
9. Konkrétně pak ze strany žalovaného nebylo žalobci nikdy poskytnuto poučení o jeho právech a povinnostech, jak výslovně stanoví § 4 odst. 2 správního řádu, dále že nikdy nebyl žalovaným seznámen s podklady pro vydání napadaného rozhodnutí a též že bylo porušeno jeho právo činit vyjádření a navrhopvat důkazy, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 1 správního řádu. Současně je žalobce přesvědčen, že žalovaný postupoval též v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, které mu ukládá zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí o odvolání děkana. Namísto splnění této povinnosti žalovaný zcela ignoroval ty skutečnosti a ty podklady, které se nehodily do jeho záměru žalobce odvolat.
10. Dále žalobce namítá, že pro vydání napadaného rozhodnutí nebyly splněny zákonné procesní podmínky, plynoucí z § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách, týkající se nezbytných předchozích stanovisek akademických senátů. Toto nesplnění žalobce spatřuje jednak v nedodržení zákonné posloupnosti vyjádření fakultního a univerzitního akademického senátu, jednak v tom, že povinné vyjádření fakultního senátu ve skutečnosti zcela absentuje.
11. Tato chronologie vyjádření, odpovídající zákonu, dle žalobce spočívá v nezbytnosti, aby se jako první k záměru rektora odvolat děkana z funkce vyjádřil akademický senát fakulty (z důvodu logického sepětí děkana s jeho fakultou). Souhlas akademického senátu vysoké školy pak představuje záruku proti případnému svévolnému postupu rektora. Z tohoto důvodu není pořadí získání obou podkladů náhodné, neboť zjevně bylo záměrem zákonodárce, jemuž odpovídá popsany účel zákona, aby akademický senát vysoké školy měl před udělením svého souhlasu k dispozici vyjádření akademického senátu fakulty.
12. Pokud jde o posloupnost stanovisek akademických senátů, pak v pojetí rektora (jak ho žalobce interpretuje) univerzitní senát udělil souhlas s odvoláním děkana na svém zasedání konaném dne 26. 6. 2023, vyjádření fakultního senátu pak v napadaném rozhodnutí rektor dovozuje z následně konaného zasedání fakultního senátu ze dne 31. 10. 2023. Již jen z toho je zřejmé, že v rozporu s výslovným zněním § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách před udělením souhlasu univerzitního senátu nebylo k dispozici vyjádření fakultního senátu.
13. Žalobce má ovšem dále za to, že ani výše uvedené předmětné usnesení fakultního senátu nelze považovat za vyjádření ve smyslu § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách a ze strany žalovaného jde o účelovou dezinterpretaci podstaty stanoviska fakultního senátu, kdy na zasedání univerzitního senátu dne 26. 6. 2023 výslovně trval na tom, aby univerzitní senát rozhodl o udělení souhlasu s odvoláním, a to navzdory doporučení Legislativní komise akademického senátu VŠE i právního odboru VŠE a koneckonců i navzdory těsnému výsledku hlasování univerzitního senátu o návrhu na odložení hlasování o souhlasu s odvoláním právě s ohledem na absenci vyjádření fakultního senátu. Skutečnost, že akademický senát fakulty nevydal vyjádření dle § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách,

vyplývá především z bodu II. předmětného usnesení, v němž výslovně uvedl, že: „...nemůže podat vyjádření k podnětu rektora VŠE na vyjádření k otázce odvolání děkana NF VŠE...“

14. Dle žalobce pak zcela postrádá logiku princip rektorovy argumentace, tj. že existuje stanovisko fakultního akademického senátu, protože (i) senát neodpovídá za procesní postup rektora, (ii) stanoviska akademických senátů nejsou vzájemně podmíněná, (iii) rektor může přehodnotit svůj návrh a (iv) není pravda, že rozdíly v časové souslednosti mohou mít vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí rektora. Dále žalobce polemizuje s náhledem žalovaného na odložení jednání fakultního senátu jako obstrukční akt (podle něj naopak bylo znakem snahy co nej kvalifikovaněji rozhodnout, za tímto účelem si tento senát opatřil i právní stanovisko) a též na jeho vyjádření jako na pouze nezbytnou formalitu. Naopak je přesvědčen, že vyjádření fakultního senátu by mělo být jedním z podkladů rozhodování žalovaného, přičemž pokud se od něj odchýlí, měl by to mnohem precizněji vyargumentovat (v této souvislosti cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 213/2020).
15. Konečně, žalobce je přesvědčen, že nebyla splněna ani podmínka souhlasu univerzitního senátu. Tento souhlas, který měl být dle rektora udělen dne 26. 6. 2023, je vadný, a to hned z několika důvodů. V prvé řadě se jedná o to, jaké podklady a důvody předložil žalovaný univerzitnímu senátu v souvislosti s návrhem na vyslovení souhlasu s odvoláním žalobce z funkce děkana. Důvody předložené žalovaným akademickému senátu jsou totiž dle žalobce zčásti odlišné od důvodů, které byly následně uplatněny v napadeném rozhodnutí. Podle přesvědčení žalobce musí být zachována úplná totožnost důvodů, pro které vysloví akademický senát vysoké školy souhlas s odvoláním děkana z jeho funkce, s důvody, které uvede rektor ve svém rozhodnutí. Pokud by tento požadavek neplatil, mohl by rektor uvést akademickému senátu důvody jakékoliv, avšak odvolal by děkana z důvodů zcela odlišných.
16. Žalobce je též přesvědčen, že neměl možnost na akademickém senátu VŠE vystoupit, v potřebném rozsahu se vyjádřit a vysvětlit členům senátu své stanovisko k návrhu žalovaného na jeho odvolání a prezentovat jim důkazy, které by tvrzení žalovaného vyvrátily. V průběhu jednání též čtyři senátoři jednání senátu opustili, pročez přestal být usnášeníschopným. Předsednictvo senátu však tuto skutečnost ignorovalo, ačkoliv mělo být zasedání ukončeno. V souladu s tím byl i upraven zápis z jednání.
17. Pokud jde o otázku věcného naplnění důvodů pro odvolání žalobce z funkce děkana, v první řadě žalobce namítá vnitřní rozpornost argumentace žalovaného, že se měl jako děkan dopouštět poškozování dobrého jména VŠE již od svého jmenování do funkce. V takovém případě pak ovšem měl dle žalobce rektor přistoupit ke krokům, jež by vedly k jeho odvolání okamžitě, přičemž za této situace nelze než takový postup posoudit jako již zmíněnou snahu rektora „držet děkana v šachu“. Žalobce má tedy za to, že i kdyby vytýkaná jednání věcně naplňovala odvolací důvod ve smyslu § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách, pak byly takové důvody ze strany rektora uplatněny opožděně, a tedy nepřipustně.
18. Není ostatně žalovaným dle žalobce ani tvrzeno, natož prokazováno, čím přesně měl žalovaný zájem vysoké školy již od okamžiku svého jmenování poškozovat. Skutkové vymezení „doby poškozování“ zájmu vysoké školy je tudíž nutno chápat tak, že žalovaný jmenoval žalobce děkanem u vědomí toho, že ten již zájem vysoké školy poškozoval. Pak ovšem jde o tentýž případ, který byl řešen v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn.

9 As 213/2020, totiž že důvody pro odvolání žalobce z funkce dle žalovaného existovaly ještě před tímto jmenováním, avšak přesto byl žalobce do funkce jmenován. Z toho pak plyne, že konkrétní vystoupení či jiné počiny žalobce představují pro žalovaného pouze záminku pro jeho odvolání z funkce. Ostatně je žalobce přesvědčen, že v době jeho odvolání již nebyly žádné důvody, proč k tomuto kroku přistoupit, což měl potvrdit sám žalovaný, když dne 13. 12. 2023, tj. po vydání napadaného rozhodnutí, poskytl České televizi na programu ČT24 rozhovor, v němž mj. uvedl, že k rozhodnutí o odvolání dospěl právě dne 13. 12. 2023, přičemž současně uvedl, že VŠE je naprosto v dobré kondici.

19. Ve druhé části žaloby pak žalobce komentuje jednotlivé aktivity, které byly označeny jako důvody pro jeho odvolání. Žalobce je vesměs považuje za nedostatečné, nad to se rektor dostatečně nevypořádal s jeho vysvětleními, jimiž je odůvodňoval a zacházel s nimi značně manipulativně (např. vytržením konkrétních výroků z celkového kontextu). Kromě toho je žalobce přesvědčen, že všechny tyto aktivity prováděl v rámci ústavně chráněných práv a svobod, např. svobody projevy nebo práva shromažďovacího a že tyto jeho aktivity nemohly VŠE žádným způsobem nijak poškodit. Naopak, je přesvědčen, že v době, kdy byl děkanem, výrazně přispěl k rozvoji Národohospodářské fakulty.
20. Konečně, žalobce polemizuje i s tím že by porušil Etický kodex VŠE, naopak je přesvědčen, že jeho odvolání z funkce bylo diskriminační a vybočující z mezí správního uvážení.
21. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení výše nadepsaného rozhodnutí.
22. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že je přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí přesně vymezil a pojmenoval důvody, pro které ho činí, rozvedl své hodnocení ve vztahu k jednání žalobce dostatečně určitě a konkrétně, a odůvodnění rovněž podpořil právním hodnocením. Též je z něj jasně patrné, jaké důkazy nebo podklady pro své rozhodnutí žalovaný hodnotil, když rozhodné důkazy jsou v napadeném rozhodnutí jednoznačně a nezaměnitelně uvedeny, včetně konkrétních skutečností, které z nich žalovaný zjistil.
23. Námitka žalobce, že mu nebylo umožněno, aby se k věci řádně vyjádřil a navrhl další důkazy, se podle žalovaného nezakládá na pravdě, neboť žalobce měl možnost nejen že s žalovaným o jeho výhradách k jednání žalobce jednat, ale měl možnost se plnohodnotně účastnit všech procesních kroků předvídaných zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, zejména jednání před akademickým senátem vysoké školy, a rovněž před akademickým senátem fakulty, na níž jako děkan působil. Není pravdou, že byl žalobce omezen ve svém vystoupení na mimořádném zasedání před Akademickým senátem VŠE konaném dne 26. června 2023, neboť procesní opatření přijaté Akademickým senátem VŠE, v rámci stanovení pravidel pro vystoupení řečníků, se žalobce nijak netýkala. Žalobci byl dán k dispozici návrh žalovaného na vyslovení souhlasu s jeho odvoláním, stejně tak jako návrh žalovaného na vyjádření fakultního senátu. K těmto návrhům se žalobce v rámci svých vystoupení před orgány VŠE podrobně vyjadřoval, a rovněž k nim žalovanému předkládal své protiargumenty a důkazy.
24. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že odvolání děkana vysoké školy podle zákona o vysokých školách není běžným řízením ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale projevem autonomie vysokých škol a rozhodování o vnitřních záležitostech vysoké školy samosprávným způsobem.

25. Napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné, a to ani částečně, když žalovaný dostatečně vymezil, která jednání žalobce považoval za jednání poškozující zájmy VŠE, přičemž velmi podstatné bylo, že žalobce se podobných jednání dopouštěl opakovaně a po delší dobu, ačkoliv byl opakovaně žádán, aby tímto způsobem nevystupoval. Žalovaný se též nedomnívá, že je procesně relevantní, že se v průběhu času rozvíjely důvody pro vydání napadeného rozhodnutí. Z povahy věci lze v důsledku kumulace jednání žalobce poškozujícího zájmy VŠE, rovněž v důsledku tlaku veřejnosti, předpokládat, že se negativní důsledky žalobcova vystupování budou objevovat i s časovým odstupem.
26. Pokud jde o procesní postup, jež vedl k odvolání žalobce z funkce děkana, žalovaný uvádí, že se jím zabýval již v napadeném rozhodnutí a nemá důvod se od svého vyjádření odchýlit. Podstatnou skutečností dle něj je, že žalovaný své kroky předkládal v pořadí uváděném žalobcem, tedy první návrh a žádost o projednání návrhu na odvolání děkana směřovala fakultnímu senátu, a až následně žalovaný žádal o souhlas s odvoláním děkana senát univerzitní. Pokud tedy došlo ke změně pořadí, ve kterém žalovaný obdržel výstup obou akademických senátů, je nutno tuto skutečnost přičítat pouze na vrub obstrukčního jednání fakultního senátu.
27. Pokud jde o „ne-vyjádření“ fakultního senátu, žalovaný podotýká, že velmi důkladně a podrobně zvažoval svůj další postup a obsah shora citovaných usnesení, načež v kontextu předchozích mediálních vystoupení představitelů fakultního senátu a žalobce vyhodnotil věc tak, že tento senát využil svého práva a zároveň povinnosti k vyjádření se k podnětu na odvolání žalobce z funkce děkana tak, že fakultní senát své vyjádření nepodává, resp. podat odmítá, se zdůvodněním vyjadřujícím implicitně nesouhlas s odvoláním žalobce z funkce děkana. Žalovaný též poukazuje na skutečnost, že obsah vyjádření akademického senátu příslušné fakulty podle ustanovení § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách, není pro žalovaného závazný (na rozdíl od souhlasu/nesouhlasu akademického senátu vysoké školy), a zákon nepředpokládá, že by bylo procesně přípustné zablokovat možnost rektora vysoké školy odvolat děkana z jeho funkce odepřením poskytnutí jeho vyjádření.
28. Žalovaný dodává, že podle § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách platí, že rektor vysoké školy může děkana odvolat z vlastního podnětu, přičemž před tímto rozhodnutím musí být splněny 2 podmínky: a) akademický senát vysoké školy dá výslovný souhlas (prostou většinou hlasů), a b) akademický senát příslušné fakulty sdělí své vyjádření k návrhu rektora. Kroky obou senátů nejsou vzájemně podmíněné, a zákonem stanovená podmínka pro další postup se týká teprve následného kroku rektora vysoké školy. Pokud pak jde o žalobcovy procedurální námitky vůči jednání univerzitního senátu dne 26. 6. 2023, ty žalovaný zcela odmítá.
29. K námitce, že žalovaný nikdy neposkytl žalobci poučení o jeho právech a povinnostech, žalovaný uvádí, že rozhodnutí rektora vysoké školy o odvolání děkana je správním rozhodnutím *sui generis*, kterému nepředchází formalizovaný proces zahájení správního řízení a vedení plnohodnotného správního řízení podle správního řádu, přičemž procesní postup odvolání děkana rektorem z vlastního podnětu je zcela upraven v ustanovení § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách. Procesní vadou dle žalovaného není, pokud text rozhodnutí není doslovným přepisem návrhu rektora adresovaného jednotlivým akademickým senátům, naopak je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalovaný musí ještě zvážit skutečnosti, které zazní právě až v průběhu zasedání jednotlivých akademických senátů.

30. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením, že by napadené rozhodnutí nebylo přezkoumatelné ve vztahu k jeho odůvodnění, protože tyto důvody, jež lze shrnout pod „*poškození zájmu fakulty nebo vysoké školy závažným způsobem*“, popsal.
31. Žalobce ve své žalobě uvádí, že také jiní členové akademické obce se dopouštějí jednání, která podle jeho názoru poškozují zájmy VŠE. Žalovaný tuto argumentaci žalobce považuje za osobní útoky žalobce bez jakékoliv relevance, předmětem napadeného rozhodnutí totiž není jednání kohokoliv jiného, než právě žalobce – proto podle názoru žalovaného není důvod, proč by se měl žalovaný v rozhodnutí zabývat např. jednáním děkana Fakulty informatiky a statistiky VŠE, nebo dalších osob (body 28. a 29. žaloby).
32. Žalovaný se též ohrazuje proti žalobní námitce opožděnosti vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce dle něj dezinterpretuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2021, sp. zn. 9 As 213/2020, neboť tento rozsudek se týká především uplatnitelnosti důvodů k odvolání děkana, které měl rektor k dispozici ještě před jeho jmenováním do funkce. V daném případě však veškeré důvody vychází z jednání žalobce po jeho jmenování do funkce děkana. Ani skutečnost, že se žalovaný snažil s žalobcem vyřešit vše nejprve domluvou, nemůže být žalovanému k tíži, když se ukázalo, že žalobce nemíní s jednáním, které bylo důvodem pro jeho odvolání, přestat. Žalovaný poukazuje také na kumulaci jednání žalovaného, která měla vliv na zásadní porušení zájmů VŠE právě ve svém součtu. Pokud by se jednalo o ojedinělý excés, ze kterého by si žalobce vzal ponaučení, bylo by zajisté možné uvažovat o mírnějších opatřeních, a k vydání napadeného rozhodnutí by dojít nemuselo.
33. Teze předkládané žalobcem v bodě 58. a 101. žaloby jsou dle žalovaného pak nedůvodné, žalovaný v rámci rozhovoru pro Českou televizi zmiňoval okamžik, kdy Rozhodnutí vydal, nicméně v kontextu toho, že jeho vydání v rámci své pravomoci důsledně zvažoval, včetně všech pro i proti.
34. Následně se žalovaný vyjádřil k jednotlivým konkrétním činnostem žalobce, v nichž spatřoval důvody pro jeho odvolání z funkce děkana, přičemž veškeré argumenty žalobce odmítnul. Pokud jde o žalobcovo odvolání se na svobodu projevu a svobodu shromažďovací, podotýká žalovaný, že žalobcem nebyl odvolán za realizaci těchto práv, ale v souvislosti s tím, jakým způsobem tak činil.
35. Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.
36. Dne 26. 3. 2024 zaslal žalobce soudu své procesní stanovisko, v němž konstatuje, že správní spis byl veden pouze v elektronické podobě, což je správním řádem vyloučeno. Vzhledem k tomu, že, jak žalobce přesvědčen, k žádné skutečnosti obsažené v takovém spise nelze přihlídnout, neboť nemá oporu ve spisu. Též vyjádřil přesvědčení, že se nemohl vyjádřit k podkladům ve správním spisu, neb vlastně nebylo k čemu se vyjadřovat. Navrhl proto, aby soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady uvedené v § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř.
37. Ve dnech 15. 4. 2024 a 11. 9. 2024 zaslal žalobce další doplnění žaloby, v nichž částečně reagoval na vyjádření žalovaného a částečně rozvíjel v žalobě již obsažené návrhy. Žalovaný pak zaslal soudu další vyjádření dne 19. 2. 2025. Tyto dokumenty však pouze rozvíjeli již řečené a neobsahovaly novou argumentaci.
38. Při jednání soudu dne 26. 2. 2025 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí rektora VŠE zrušil, žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

39. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
40. Žaloba není důvodná.
41. Městský soud se s žalobními námitkami vypořádal podle pořadí jejich významnosti, tedy nikoliv nutně v tom sledu, v jakém byly vyjádřeny v žalobě.
42. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
43. Co se týče nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ať již jako celku, nebo v jeho jednotlivých částech, k němuž soud musí přihlédnout z úřední povinnosti, lze odkázat na rozsáhlou judikaturu správních soudů z níž vyplývá, že rozhodnutí musí být srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016–64). Dle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů rozhodnutí, není-li zřejmé, z jakých podkladů rozhodnutí činil a jakými úvahami se při hodnocení těchto podkladů správní orgán řídil (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006–36). Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003–51 je dále zřejmé, že nepřezkoumatelnost je také dána, jestliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl své závěry, případně jestliže nevypořádal rozpory mezi zjištěnými podklady, tj. nevysvětlil proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru oproti jinému (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001–47). K povinnosti správního orgánu reagovat na námitky účastníků řízení soud odkazuje na komentář k ustanovení § 76 s. ř. s., v němž je uvedeno: „(j)udikatura netrvá na tom, aby v odůvodnění rozhodnutí byla obsažena samostatná pasáž, která by se jimi zabývala. Za postačující se považuje, je-li z odůvodnění rozhodnutí jako celku zřejmé, jaký má správní orgán náhled na ty aspekty dané věci, na které poukázali ve svých podáních účastníci, tedy proč považuje jejich námitky za liché, mylné a provedenými důkazy vyvrácené“. (KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019.). Městský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadami způsobujícími jeho nepřezkoumatelnost, a to v žádném ohledu.
44. Dále se soud zabýval tvrzením žalobce o svévolném a neprocesním postupu žalovaného, ignorujícího procesní pravidla správního řádu, včetně základních zásad správního řízení, o podstatném porušení jeho pravidel, což mělo způsobit nezákonnost rozhodnutí i v meritu věci.
45. K posouzení této námitky soud nejprve zvažoval, zda rektor veřejné vysoké školy postupuje při realizaci své pravomoci podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách podle norem zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Jen v takovém případě by totiž bylo možno vytýkat mu jejich nedodržení, resp. možný vliv procesních vad na zákonnost napadeného rozhodnutí.

46. Soud především konstatoval, že samo ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách neobsahuje žádný přímý ani nepřímý odkaz na použití správního řádu, resp. že otázka použití procesních norem není zde řešena vůbec. Odtud tedy povinnost rektora postupovat podle norem správního řádu vyvodit nelze.
47. Použití správního řádu však není založeno ani některou jinou normou zákona o vysokých školách, že pokud by neboť tento zákon nikde na použití správního řádu neodkazuje. Pokud se v souvislosti s činností veřejné vysoké školy ve dvou případech o správním řádu zmiňuje, naopak jeho použití výslovně vylučuje – viz ust. § 72 odst. 13 o habilitačním řízení, resp. ust. § 74 odst. 7 o řízení ke jmenování profesorem.
48. Soud přitom zastává názor, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu stanovit, že na postup orgánů akademické samosprávy se použijí obecné předpisy o správním řízení, stačila by k legislativní úpravě v tomto smyslu jediná věta v zákoně o vysokých školách. Jelikož není na místě postup racionálního zákonodárce považovat za nedbalost či opomenutí, uzavřel soud tyto úvahy s tím, že při realizaci práv a povinností při výkonu akademické samosprávy není uloženo postupovat podle správního řádu.
49. Dalším důvodem, pro která má soud za to, že na realizaci pravomoci rektora podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách se nepoužijí instituty správního řádu, je samotná povaha této pravomoci.
50. Ta totiž bezesporu náleží do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy, jak ji vymezuje ust. § 6 zákona o vysokých školách, tedy do sféry akademické samosprávy vysoké školy. Jejím smyslem a účelem pak je řídit a organizovat výkon této samosprávy, nikoliv tedy rozhodovat o právech a povinnostech třetích osob, jak je naopak typické pro správní řízení.
51. V tom právě soud spatřuje principiální rozdíl: zatímco v standardním správním řízení držitel moci rozhoduje o právních poměrech osoby (fyzické či právnické), která mu jinak není podřízena ani institucionálně či organizačně, ani personálně, takže svou moc uplatňuje *navenek*, pravomoc rektora podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách v projednávané věci je naopak zaměřena *dovnitř* systému akademické samosprávy konkrétní vysoké školy. Jestliže v prvním případě stojí osoba proti držiteli moci, jenž má podobu veřejnoprávní instituce, v podstatné míře odosobněného „úřadu“, ve druhém případě jde o organizační, resp. personální opatření uvnitř systému samosprávy vysoké školy, jehož jednotlivé prvky – tedy rektor vysoké školy, děkanové fakult a akademické senáty vysoké školy, resp. jednotlivých fakult – koexistují a fungují v totéž prostoru a též čase.
52. Soud tedy uzavírá tyto své úvahy s tím, že realizace pravomoci rektora podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách není výkonem správního řízení, přinejmenším nikoliv v té podobě, v jaké je typická pro výkon veřejné správy. Neodbývá se tedy jako sekvence formalizovaných a standardizovaných kroků, jakými jsou formální zahájení správního řízení, resp. vyrozumění o něm, opatřování podkladů pro rozhodnutí ve standardizované formě, formalizované vyrozumění účastníků o jeho právech, protokolární seznámení účastníka s podklady apod. Proto soud neshledal důvod, aby při realizaci této pravomoci bylo povinné použití správního řádu.
53. Současně ovšem soud konstatuje, že výkon pravomocí rektora podle ust. § 28 zákona o vysokých školách má nepochybně též rozměr veřejnoprávní. Zde je třeba odkázat na

závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č.j. 10 As 60/2018 – 45, kde jmenovaný soud uvedl, že:

[12] Poměr k vysoké škole má ve svém celku, jako svazek práv a povinností, především soukromoprávní povahu. Člověk se jmenováním děkanem stává zaměstnancem vysoké školy, příp. se mění obsah zaměstnaneckého vztahu, byl-li zaměstnancem již před jmenováním. Samotný akt jmenování děkana do funkce, nebo jeho odvolání, má veřejnoprávní povahu, jakkoliv jeho právní následky (svazek práv a povinností, který tím mezi děkanem a vysokou školou vznikne) mají především povahu soukromoprávní (pracovněprávní) (blíže k tomu rozsudek 7 As 66/2010, body 50 a 61).

54. Ačkoliv tedy není povinné, aby rektor při realizaci těchto svých pravomocí postupoval podle správního řádu, současně je na místě, aby jeho konání vyhovovalo alespoň minimálním standardům pro výkon veřejné správy, jež jsou vyjádřeny v ustanoveních § 2 až 8 správního řádu. Soud se proto při přezkumu napadeného rozhodnutí zaměřil na to, zda úkony rektora VŠE respektovaly tyto standardy fakticky, bez ohledu na to, jak byly formálně precizní.
55. S přihlédnutím k tomu soud neshledal důvodnou námitku ohledně neexistence správního spisu, kterou žalobce v žalobě vnesl. Jak je vyloženo výše, pravomoc rektora podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách se nerealizuje v typickém správním řízení, jež se odehrává v písemné podobě a které sestává z formalizovaných úkonů, jenž mají standardní podobu a jež je třeba provést v předepsané posloupnosti. O průběhu realizace tohoto oprávnění rektora vysoké školy tedy není nutno vést správní spis, a jeho absence tedy nemůže znamenat porušení ustanovení o řízení.
56. To ostatně bylo důvodem k tomu, proč městský soud nereflektovat na názor žalobce vyjádřený v jeho podáních ze dne 14. 3. 2024 a ze dne 15. 4. 2024, v nichž navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního právě pro absenci správního spisu.
57. Dále se soud zabýval námitkou nerespektování ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
58. I zde je třeba zdůraznit, že se nejednalo o správním řízení v obecném slova smyslu. Nešlo o proces, který by byl formálně zahájen oznámením správního orgánu o takovém úkonu, následovaném jednotlivými formalizovanými úkony směřujícími k opatření podkladů pro rozhodnutí, a ukončeném jejich rovněž formalizovaným vyhodnocením a koncipováním závěru.
59. Podstatné podle názoru soudu je to, zda žalobce věděl, že rektor VŠE má výhrady vůči jeho veřejnému vystupování a proč, zda se k tomu mohl dostatečně vyjádřit a zda byl vyrozuměn o tom, že se rozhoduje o jeho odvolání z funkce děkana NF VŠE.
60. Na všechny tyto tři otázky je třeba odpovědět kladně.
61. Jak je z obsahu napadeného rozhodnutí zřejmé, o tom, že rektor VŠE takové výhrady má, věděl žalobce nejméně ode dne 22. září 2022, kdy proběhlo zasedání akademického senátu národohospodářské fakulty, během něhož byl veřejné vystupování žalobce diskutováno.
62. Nesporně pak byl žalobce vyrozuměn o zásadním nesouhlasu rektora VŠE se svým veřejným vystupování při osobním setkání obou dne 13. března 2023, na němž rektor

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

VŠE vyzval žalobce k rezignaci (žalobce požádal o poskytnutí lhůty k rozmyšlení do 31. března 2023).

63. Ačkoliv tedy rektor VŠE nevydal žádný formální úkon, kterým by zahájil řízení o odvolání žalobce z funkce děkana národohospodářské fakulty VŠE, není pochyb o tom, že žalobce byl fakticky vyrozuměn o tom, že rektor VŠE považuje jeho další setrvání ve funkci děkana této fakulty za nežádoucí a že usiluje o jeho odvolání.
64. Dalším úkonem, kterým rektor VŠE zřetelně manifestoval svůj záměr odvolat žalobce z funkce děkana NF VŠE, byl návrh akademickému senátu NF VŠE ze dne 23. března 2023, kterým jej ke svolání mimořádného zasedání, kdy v rámci této výzvy navrhl, aby akademický senát NF VŠE navrhl žalovanému odvolání žalobce z funkce děkana NF VŠE.
65. Z podkladů předložených žalovaným je zřejmé, že akademický senát NF VŠE se k této záležitosti sešel dne 5. dubna 2023, za účasti žalovaného i žalobce ji projednal a návrhu rektora VŠE nevyhověl.
66. Konečnou vědomost o tom, že žalovaný činí další úkony směřující k odvolání žalobce z funkce děkana NF VŠE, pak získal žalobce na základě toho, že rektor VŠE dne 25. 5. 2023 požádal akademický senát NF VŠE o vyjádření k záměru postupovat podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách, resp. od 12. 6. 2023, kdy se žalovaný obrátil na akademický senát VŠE s návrhem na vyslovení souhlasu s odvoláním žalobce z funkce děkana NF VŠE.
67. Akademický senát NF VŠE se k projednání žádosti rektora VŠE sešel dne 21. 6. 2023, přičemž žalobce byl na tomto mimořádném zasedání přítomen.
68. Obdobně pak byl žalobce přítomen na zasedání akademického senátu VŠE dne 26. 6. 2023, jehož předmětem bylo projednání návrhu rektora VŠE ze dne 12. 6. 2023.
69. Soud proto nemá pochybnosti o tom, že žalobce si byl po celou dobu, kdy probíhal proces směřující k realizaci pravomoci rektora podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách, tohoto vědom. Rozhodně tedy nešlo o to, že by rektor VŠE vůči němu postupoval v jakémkoliv smyslu netransparentně či dokonce utajeně, což by žalobce mohlo zkrátit na jeho právu se k věci vyjádřit. Za podstatnou tu soud pokládá tu skutečnost, že žalobce se osobně zúčastnil všech relevantních zasedání obou akademických senátů, na nichž jednak mohl vyslechnout obsah žádosti, resp. návrhu přímo z úst rektora VŠE, a jednak se k nim mohl bezprostředně vyjádřit – což ostatně učinil.
70. Možnost vyjádřit se k podstatě věci však měl žalobce i jinak, neboť mu nic nebránilo v tom, aby jak oběma akademickým senátům, tak koncem konců i rektorovi VŠE sdělil svá stanoviska a případné argumenty též písemně. V tomto právu nebyl nijak omezen, mohl je realizovat kdykoliv v průběhu probíhajícího proces podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách.
71. Dále žalobce namítal, že nebyly splněny ani zvláštní procesní podmínky pro odvolání děkana z jeho funkce z vlastního podnětu rektora dle § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách, neboť jednak nebyla dodržena zákonná posloupnost stanovisek univerzitního a fakultního senátu a jednak zcela chybí vyjádření fakultního senátu a vadami trpí i souhlas univerzitního senátu s odvoláním děkana (§ 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního).
72. K první části této námitky městský soud konstatuje, že žalobcem tvrzená posloupnost stanovisek univerzitního a fakultního senátu není dána.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

73. Podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách rektor může odvolat děkana z vlastního podnětu, a to pouze po předchozím vyjádření akademického senátu fakulty a se souhlasem akademického senátu veřejné vysoké školy v případě, kdy děkan závažným způsobem neplní své povinnosti nebo závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy nebo fakulty.
74. Z citované normy nevyplývá žádná závislost mezi stanovisky obou akademických senátů, zejména tedy neplatí, že by akademický senát vysoké školy mohl svůj souhlas vyjádřit teprve poté, kdy se k věci vyjádří akademický senát fakulty. Text normy takovou nutnou souslednost nestanoví a ta ostatně nijak nevyplývá ani z povahy obou stanovisek. Akademické senáty se tedy k věci vyjadřují nezávisle a rektorovi vysoké školy tedy není uloženo, aby si vyjádření stanoviska obou akademických senátů opatroval v povinném pořadí.
75. K otázce posloupnosti vydání, resp. opatření stanovisek obou akademických senátů se konec konců vyjádřil i sám žalovaný rektor VŠE, a to na straně 5 napadeného rozhodnutí, zcela nahoře kde uvedl:
- b) akademický senát příslušné fakulty sdělí své vyjádření k návrhu rektora. Kroky obou senátů nejsou vzájemně podmíněné, podmínka se týká teprve následného kroku rektora vysoké školy. Rektorovi je dán rovněž prostor přehodnotit svůj návrh, a to právě s ohledem na přijaté stanovisko fakultního senátu. Vnitřním předpisem VŠE není postup také nijak upraven. Není pravdou, že by mohly rozdíly v časové souslednosti kroků jednotlivých senátů mít vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí rektora vysoké školy, neboť klíčové pro právní posouzení je především zdůvodnění rektorova návrhu a jeho rozhodnutí samotné. Přezkum rozhodnutí rektora vysoké školy o odvolání děkana přísluší soudu, nikoliv dalším z orgánů vysoké školy.*
76. Soud se s tímto stanoviskem zcela ztotožnil, neboť pregnantně vyjadřuje názor soudem zastávaný. Proto na ně soud v plné míře na ně odkazuje, máje za to, že nadbytečné, aby je pro účely rozsudku jakkoliv formuloval vlastními slovy.
77. Dále soud odmítl námitku neexistence vyjádření akademického senátu NF VŠE.
78. Jak je již uvedeno výše, tento akademický senát se k projednání žádosti rektora VŠE sešel mimořádně již dne 21. 6. 2023 a o věci rokoval. Z důvodů, které považoval za významné, pak své jednání odložil a znovu se k věci vrátil dne 31. 10. 2023. Tehdy přijal usnesení, v němž vyjádřil názor, že „nemůže podat vyjádření k podnětu rektora VŠE na vyjádření k otázce odvolání děkana NF VŠE ...“
79. Žalovaný dospěl k závěru, že „... AS NF využil svého práva a zároveň povinnost k vyjádření se k podnětu Rektora na odvolání Děkana z funkce tak, že své vyjádření nepodává, se zdůvodněním vyjadřujícím implicitně nesouhlas AS NF s odvoláním Děkana z funkce...“ – viz strana 4 napadeného rozhodnutí.
80. Městský soud se s tímto závěrem žalovaného zcela ztotožnil. Smyslem a účelem povinnosti rektora vysoké školy opatřit si při odvolání děkana z vlastního podnětu vyjádření akademického senátu příslušné fakulty je vyrozumět samosprávu dotčené fakulty o takové záležitosti a dát jí možnost s k ní vyjádřit. Zákon o vysokých školách přitom nestanoví ani formu, ani obsah takového vyjádření, takže akademický senát NF VŠE se mohl k žádosti vyjádřit buď kladně, nebo odmítavě, případně neutrálně anebo na ni nemusel reagovat vůbec. Ze zápisů z jednání tohoto senátu ve dnech 21. 6. 2023 a 31. 10. 2023 je dostatečně zřejmé, že se touto žádostí zabýval, projednal ji a následně se vyjádřil tak, že se k ní nevyjadřuje.

81. Soud tak tuto část námitky neshledal důvodnou s tím, že akademický senát NF VŠE dostal možnost se k záměru rektora VŠE vyjádřit a že k záležitosti vyjádření k němu přistoupil způsobem, který shledal přiměřeným věci. V každém případě však podmínka podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách byla splněna.
82. Konečně žalobce namítal, že souhlas univerzitního senátu s odvoláním děkana trpí vadami, a to jednak proto, že důvody předložené žalovaným akademickému senátu jsou zčásti odlišné od důvodů, které byly následně uplatněny v napadeném rozhodnutí. Podle žalobce musí být zachována úplná totožnost důvodů, pro které vysloví akademický senát vysoké školy souhlas s odvoláním děkana z jeho funkce, s důvody, které uvede rektor ve svém rozhodnutí.
83. Soud konstatuje, že je nutno souhlasit se žalobcem v tom, že při odvolání děkana fakulty postupem podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách musí být zachovány stejné důvody, jež byly prezentovány akademickému senátu vysoké školy v rámci návrhu na vyslovení souhlasu s odvoláním děkana. Jistě nelze připustit, aby rektor uvedl akademickému senátu důvody jakékoliv, avšak odvolal by děkana z důvodů zcela odlišných.
84. Taková situace však v projednávané věci nenastala.
85. Důvody k odvolání žalobce jsou v napadeném rozhodnutí prezentovány na stranách 6 až 16 jeho odůvodnění, přičemž porovnáním této argumentace s obsahem *Návrhu rektora na projednání podnětu o vyslovení souhlasu s odvoláním pana doc. Ing. M. Š., CSc. z funkce děkana Národohospodářské fakulty Vysoké školy ekonomické v Praze* ze dne 12. 6. 2023 nelze shledat podstatnější rozdíly – s výjimkou odlišností formulačních. Smysl a obsah obou dokumentů se zcela shoduje a není pochyb o tom, že motivem pro odvolání žalobce z funkce děkana NF VŠE byla jeho konkrétní veřejná vyjádření, jež jsou tamtéž citována. Nedošlo tedy k tomu, že by žalobce byl odvolán z jiných důvodů, než které rektor VŠE prezentoval akademickému senátu VŠE.
86. Další vada podle žalobce spočívala v tom, že došlo k porušení § 8 odst. 4 zákona o vysokých školách, neboť žalobce neměl možnost na akademickém senátu VŠE vystoupit, v potřebném rozsahu se vyjádřit a vysvětlit členům akademického senátu své stanovisko k návrhu žalovaného na jeho odvolání a prezentovat jim důkazy, které by tvrzení žalovaného vyvrátily.
87. Ze zápisu z 18. zasedání akademického senátu VŠE dne 26. 6. 2023 je zřejmé, že na jeho počátku předseda senátu navrhl úpravu pravidel spočívající v časovém omezení pro vystoupení hostů, k čemuž byl stanoven limit 10 minut.
88. Nelze však přehlédnout, že při tom bylo konstatováno, že rektor, děkan (tedy žalobce), případně předseda správní rady mají slovo kdykoliv o to požádají a tedy úprava pravidel se na ně nevztahuje.
89. Z přepisu zasedání předloženého žalobcem pak je zřejmé, že žalobce se k věci vyjadřoval opakovaně a obsáhle, takže námitka stran toho, že neměl možnost na akademickém senátu VŠE vystoupit a v potřebném rozsahu se vyjádřit, není důvodná. Ostatně žalobce v jejím rámci ani neuvedl nic bližšího o tom, co podstatného by k věci sdělil, pokud by dostal větší prostor, resp. více času.

90. Poslední námitka vůči procesnímu postupu se pak týkala toho, že v průběhu zasedání AS VŠE četní senátoři ze zasedací místnosti odešli, pročez se akademický senát VŠE stal neusnášeníschopný, avšak předsednictvo senátu tuto skutečnost ignorovalo.
91. V souvislosti s tím pak žalobce vyjádřil názor, že ve snaze tyto skutečnosti zastříť, došlo následně po setkání rektora s předsedou akademického senátu VŠE k tomu, že zápis ze zasedání AS VŠE ze dne 26. 6. 2023 byl zásadním způsobem zredukován.
92. Soud k této věci uvádí, že ze zápisu ze zasedání akademického senátu VŠE dne 26. 6. 2023 je zřejmé, že usnášeníschopnost tohoto senátu byla konstatována při jeho zahájení s tím, že je přítomno 26 senátorů z celkových 31 členů senátu a že k přijetí usnesení je třeba 14 hlasů.
93. Po bodem 2.13. zápisu je pak konstatováno, že hlasování se zúčastnilo 26 senátorů.
94. Za tohoto stavu věci soud konstatoval, že byť je možné, že v průběhu zasedání někteří senátoři opustili zasedací místnost, konečného hlasování se zúčastnili všichni, kdož byli přítomni při zahájení zasedání, takže hlasování proběhlo řádně a za stavu usnášeníschopnosti akademického senátu NF VŠE.
95. Pokud pak jde o otázku obsahu zápisu ze zasedání akademického senátu VŠE, při jednání soudu dne 26. 2. 2025 bylo shledáno, že rozsahu zápisů ze svých zasedání si takto určil tento akademický senát, přičemž obsah konkrétního zasedání je zachycen ve zvukovém záznamu. Soud proto konstatuje, že tuto skutečnost nelze klást k tíži žalovanému.
96. V rovině hmotněprávní pak žalobce namítal, že důvody pro odvolání žalobce z funkce děkana NF VŠE byly uplatněny opožděně, s tím, že podle napadaného rozhodnutí se měl žalobce údajně dopouštět závažného poškozování zájmu VŠE a NF od svého jmenování dne 1. 7. 2022. Jestliže žalovaný zahájil řízení o odvolání z vlastního podnětu až dne 25. 5. 2023, učinil tak bezmála po 10 měsících, resp. v případě vytýkaných jednání 3. 9. 2022 a 28. 9. 2022 po 8 měsících, v případě vytýkaného jednání z 19. 1. 2023 po 4 měsících a v případě jednání ze dne 11. 3. 2023 po více než 2 měsících. Žalovanému nic nebránilo, aby postup dle § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách inicioval hned, případně dříve než 25. 5. 2023. Vhodnějším se však jeví posuzovat časovou blízkost mezi údajným poškozujícím jednáním a vydáním konečného rozhodnutí rektora o odvolání děkana z jeho funkce - bylo-li rozhodnutí vydáno po dalších více než 6 měsících od zahájení řízení, nelze než takový postup posoudit jako již zmíněnou snahu rektora „držet děkana v šachu“.
97. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
98. Z okolností dokumentovaných jak v napadeném rozhodnutí, tak v předložených písemnostech, je zřejmé, že rektor VŠE se veřejnými prohlášeními žalobce zabýval již v roce 2022, o čemž jmenovitě svědčí zápis ze schůze akademického senátu NF VŠE dne 22. 9. 2022.
99. Další krok pak rektor VŠE činil v prvním čtvrtletí roku 2023, konkrétně v březnu, kdy se žalobcem osobně jednal o možnosti, že by žalobce sám z funkce děkana NF VŠE odstoupil.
100. Následoval návrh rektora VŠE ze dne 23. 3. 2023 k akademickému senátu NF VŠE, aby ten učinil návrh na odvolání žalobce z funkce děkana NF VŠE.
101. Poté pak následovaly již zmíněné návrhy, resp. žádosti k akademickému senátu NF VŠE, resp. akademickému senátu VŠE v rámci procesu podle ust. § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

102. Z uvedeného přehledu je zřejmé, že rektor VŠE konal ve věci odchodu žalobce z funkce děkana NF VŠE velmi bezprostředně a operativně, hned po prvních žalobcových veřejných vyjádřeních, v nichž spatřoval ohrožení zájmů VŠE.
103. Pokud pak jde o prodlevu mezi datem zahájení řízení a dnem vydání rozhodnutí, nelze opomenout, že z podstatné části jej tvoří doba od 21. 6. 2023 do 31. 10. 2023 (cca 4 měsíce), kdy rektor VŠE čekal na vyjádření akademického senátu NF VŠE, jenž projednávání žádosti rektora odročil. Zdrženlivost a trpělivost, kterou rektor VŠE v této věci zachoval, mu nelze klást k tíži.
104. Dále, pokud jde o hmotněprávní rovinu věci, žalobce namítal, že napadané rozhodnutí neobstojí pro nenaplnění důvodů pro odvolání žalobce z jeho funkce, přičemž skutkové i právní námitky žalobce se týkají jak samotného vytýkaného jednání, tak jeho následků, jakož i příčinné souvislosti mezi nimi, rozhodnutí je v rozporu s ústavně zaručenou svobodou projevu, jakož i se svobodou shromažďovací, rozhodnutí je neproporcionálním omezením práva na výkon veřejné funkce, jakož i univerzitní, resp. fakultní samosprávy, rozhodnutí je nezákonné z důvodu diskriminace a šikanózního postupu žalovaného vůči žalobci (zejm. vzhledem ke kritickým postojům žalobce vůči vládě ČR).
105. K této baterii žalobních námitek, jež jsou v podané žalobě obsaženy v částech IX. až XII., městský soud souhrnně konstatuje, že se týkají vlastního hodnocení žalobcových veřejných vyjádření a dalších skutků, v nichž právě rektor VŠE spatřuje skutečnost, že žalobce jako děkan *závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy nebo fakulty*.
106. V těchto částech žaloby žalobce – s jedinou výjimkou – v zásadě nepolemizoval se závěry žalovaného, že určitá konkrétní vyjádření či další skutky pronesl, resp. učinil, avšak zásadně nesouhlasil s jejich hodnocením, jak je provedl rektor VŠE. Žalobce zejména polemizoval se závěry žalovaného o tom, že jeho vyjádření či skutky měly negativní dopad na zájem VŠE, resp. její národohospodářské fakulty, jak tvrdil žalovaný. Místo toho žalobce nabízel jiný výklad těchto událostí, maje za to, že měly být zhodnoceny jinak, a především předkládal vlastní verzi toho, jaký dopad tyto události měly na zájmy VŠE.
107. Soud k vypořádání se s touto částí žaloby přistoupil s tím, že směřuje vůči úvahám a závěrům, které žalovaný učinil v rámci svého správního uvážení. To významnou měrou limituje rozsah soudního přezkumu. Soud u rozhodnutí, vydaných na základě zákonem povolené volné úvahy, přezkouvává pouze, zda takové rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Jinými slovy řečeno, soudu přísluší přezkoumat, zda řešení, které zvolil správní orgán, je zákonné a zda výběr zvoleného hlediska koresponduje se skutkovým zjištěním, tedy zda má oporu ve správním spise, a zda výběr byl učiněn v souladu s pravidly logického uvažování.
108. Další omezení vyplývá ze skutečnosti, že rozhodnutí o odvolání děkana fakulty podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách speciální pravomocí rektora vysoké školy v rámci výkonu akademické samosprávy. Akademická samospráva pak je nadána vysokým stupněm nezávislosti, což se promítá i do pravomoci soudu při přezkumu aktů této samosprávy.
109. Zde lze za všechny odkázat například na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č.j. 10 As 60/2018 – 45, v jehož odst. 18 tento soud uvedl:

„S ohledem na princip akademické samosprávy má hodnotit závažnost důvodů k odvolání primárně rektor, nikoliv správní soudy. Negativní rozhodnutí, kterým rektor návrhu

akademického senátu na odvolání děkana nevyhoví, si tak lze představit jen ve výjimečných případech. Typicky tomu bude tehdy, pokud rektor jako hlídač zákonnosti procedur uvnitř příslušné fakulty zjistí, že vůbec nejsou dány podmínky vytčené v § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách (např. hlasování akademického senátu fakulty, které vyústilo v návrh na odvolání děkana, trpělo procesními vadami). Rektor může shledat důvody pro odvolání, podané akademickým senátem, jako nejasné, neurčité apod. Může však dospět i k závěru, že odvolání děkana by hrubě poškodilo veřejnou vysokou školu nebo dotčenou fakultu (např. s ohledem na hrozbu odchodu významné části akademiků z dané fakulty, event. obecně jinak projevový nesouhlas význačných akademiků na dané fakultě s návrhem akademického senátu apod.). Rektor tedy má prostor pro odmítnutí návrhu akademického senátu fakulty. Je to rektor, kdo je rovněž představitelem vysokoškolské samosprávy a kdo má ze své pozice znalosti daného akademického prostředí a současně má odpovědnost za vysokou školu jako celek.“

110. Byť se tento judikát týká realizace ust. § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách, i pro věc nyní projednávanou platí, že je to právě rektor vysoké školy, kdo má hodnotit závažnost důvodů k odvolání primárně rektor, nikoliv správní soudy, a že je to právě rektor, kdo je rovněž představitelem vysokoškolské samosprávy a kdo má ze své pozice znalosti daného akademického prostředí a současně má odpovědnost za vysokou školu jako celek.
111. Soud proto má k hodnocení aktů akademické samosprávy přistupovat zdrženlivě, a zasahovat do něj jen tehdy, pokud zjevně vybočuje z mezí zákona.
112. V projednávané věci tedy soud zkoumal pouze a právě to, zda napadené rozhodnutí bylo vydáno v mezích zákona, zda je odůvodněno odkazem na konkrétní skutečnosti a zda úvahy a závěry žalovaného jednak odpovídají těmto skutečnostem a zda vyhovují pravidlům logického uvažování.
113. Všem těmto kritériím napadené rozhodnutí vyhovuje.
114. Především je z jeho odůvodnění zřejmé, jaké skutečnosti, tedy konkrétní veřejná vyjádření a jednání žalobce, považoval žalovaný za relevantní pro závěr o poškozování zájmů vysoké školy fakulty. V tomto směru nezbyvá než odkázat na argumentaci žalovaného v části III. rozhodnutí, konkrétně na stranách 7 až 11.
115. Na straně 7 žalovaný uvedl, že „Rozhodující jednání Děkana, které podle názoru Rektora odůvodňuje odvolání Děkana z funkce, se uskutečnila zejména dne 3. září 2022 na demonstraci „Česká republika na 1. místě“ na Václavském náměstí, dne 28. září 2022 na demonstraci „Česko proti bídě“ na Václavském náměstí, v rámci rozhovoru pro pořad Protiproud TV dne 19. ledna 2023, a při demonstraci konané dne 11. března 2023 v Praze na Václavském náměstí.“
116. Tyto jednotlivé události jsou v dalším textu rozhodnutí rozvedeny, byť s výjimkou události dne 28. září 2022 na demonstraci „Česko proti bídě“ na Václavském náměstí, o níž se žalovaný dále nezmiňuje. Tato částečná nesrozumitelnost však nepředstavuje důvod pro nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.
117. Žalovaný tedy tyto jednotlivé události ve rozhodnutí popsal, analyzoval a na tomto základě učinil závěr, že jimi žalobce závažně poškodil zájem vysoké školy a fakulty.
118. Žalobce v žalobě zásadně nerozporoval (s jedinou výjimkou) skutečnost, že k popsaným událostem došlo, resp. že učinil jemu vytýkaná rozhodnutí. V žalobě však brojil proti závěrům žalovaného s tím, že s jeho hodnocením těchto událostí polemizoval,

marginalizoval jejich dopad na zájem VŠE a nabízel vlastní jejich výklad a hodnocení a vlastní závěry stran dopadu na zájem VŠE.

119. Onou výjimkou je pak účast žalobce na demonstraci konané dne 11. března 2023 v Praze na Václavském náměstí. Žalobce popíral, že by se této demonstrace vědomě účastnil, tvrdil, že se v době jejího konání zdržoval jinde, jmenovitě na rodinné oslavě. Do dění na horním konci Václavského náměstí, tedy před budovou Národního muzea, se zapojil až následně, když byl požádán o pomoc člověkem, jenž byl zraněn při zásahu Policie České republiky.
120. Žalovaný k tomu předložil audiovizuální záznam s názvem „VLOG Demontrace Česko proti bídě 11.3.2023 – O. Ž.“ s tím, že je z něj zřejmé, že se žalobce v místě konání demonstrace zdržoval již v jejím průběhu. Soud při jednání dne 26. 2. 2025 provedl důkaz tímto záznamem a shledal závěry žalovaného za důvodné.
121. Polemikou žalobce stran hodnocení jednání žalobce a jeho dopadu na zájmy VŠE se soud nezabýval, maje za to, že tím by vstupoval do sféry správního uvážení žalovaného jako rektora vysoké školy. Jak naznačeno výše, rektor jako součást akademické samosprávy má ze své pozice znalosti daného akademického prostředí a současně má odpovědnost za vysokou školu jako celek. Je proto pouze a právě na jeho uvážení, zda konkrétní skutečnosti představují poškozování zájmu vysoké školy a není v pravomoci soudu, aby žalovaného v tomto směru jakkoliv opravoval a rozhodoval za něj o tom, že určité jednání děkana fakulty má nebo nemá negativní dopad do zájmů vysoké školy a zda tento efekt nabyt takové míry, že to poškozují zájmy vysoké školy anebo nikoliv.
122. Nadto je třeba zdůraznit, že rektor vysoké školy není v tomto rozhodování osamocen a odvolání děkana fakulty podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách tedy není rozhodnutím jediné osoby. Akademická samospráva funguje na principu vzájemné kontroly a vyvažování, což v daném případě je zajištěno tím, že rektor pro své rozhodnutí potřebuje výslovný souhlas akademického senátu vysoké školy. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno za splnění této podmínky a není tedy projevem jakékoliv osobní svévole žalovaného. Akademický senát VŠE rozhodl o souhlasu potřebnou většinou a splnil tak svou kontrolní a regulační funkci v rámci samosprávy VŠE.
123. K argumentaci žalovaného stran závěru o tom, že konkrétní jednání žalobce závažným způsobem poškodilo zájem VŠE pak soud odkazuje na stranu 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, odstavec uprostřed stránky, kde žalovaný vyložil, co považuje za zájem VŠE, resp. její národohospodářské fakulty a proč má za to, že žalobce je svým jednáním závažně poškodil. Tuto argumentaci soud považuje za výklad neurčitých právním pojmů, použitých v ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách, jakožto nezbytný podklad pro rozhodnutí o odvolání děkana fakulty. I zde soud konstatuje, že tento výklad neurčitých právním pojmů je proveden dostatečně a soudu nepřísluší žalovaného jakkoliv opravovat nebo mu vysvětlovat, že zájmem VŠE je něco jiného, resp. že jednání žalobce nemá na to vliv.
124. S obdobnou argumentací soud odmítl také námitky žalobce, jenž poukazoval na to, že v téže době, kdy mělo dojít k jednání, jež jsou předmětem rozhodnutí žalovaného, konal i jiné skutky, jež naopak měly být vysoké škole ku prospěchu, resp. že řada osobností veřejného života se vyjádřila na jeho obranu.
125. Soud tyto skutečnosti nezpochybňuje, avšak musí opakovat, že je výsostným oprávněním rektora VŠE – a zároveň jeho povinností a odpovědností – aby tyto skutečnosti uvažil. Je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tak možné, že by žalobce mohl svým jiným jednáním své vysoké školy prospět, rektor i přesto mohl dospět k závěru, že vytýkaná jednání jsou tak vážná, že jej nutí postupovat podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách. Není přitom nutné, aby žalovaný provedl jakési pomyslné „vážení“ a zkoumal, zda žalobce koná skutky pro zájmy VŠE spíše pozitivní anebo negativní. Rozhodnutí tedy není vadné proto, že takové hodnocení či vážení neobsahuje.

126. Za bezpodstatné pak soud považuje i to, že jiné osoby jednání žalobce hodnotily pozitivně. Jak zmíněn výše, za řádný chod a ochranu zájmů vysoké školy odpovídá její rektor a jej jen na něm, jak jednání osoby v postavení děkana fakulty posoudí právě z hlediska těchto zájmů. Názory třetích osob tedy mohly žalovanému být nejvýše pomocným vodítkem, avšak neměl povinnost se s nimi jakkoliv vypořádat.
127. Jen pro úplnost pak městský soud konstatuje, že institut odvolání děkana fakulty z vlastního podnětu rektora vysoké školy podle ust. § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách nemá povahu sankcí za deliktní jednání, a nelze jej proto posuzovat z hlediska kritérií správního trestání. Tento institut je svou podstatou řídicím a organizačním aktem rektora vysoké školy, a jeho účelem a smyslem není trestat, ale zajistit řádné fungování vysoké školy a ochranu jejích zájmů.
128. Konečně se soud zabýval otázkou hodnocení jednání žalobce ze strany Etické komise VŠE, jež žalobce rozporoval v části XIII. žaloby, bodech a., B. a C.
129. Soud konstatuje, že veřejné prohlášení členů Etické komise, resp. její usnesení ze dne 23. 5. 2023, jsou sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněna (viz strana 8 rozhodnutí dole), avšak nejsou žalovaným dále nijak hodnocena a není zřejmé, že by se stala podkladem pro rozhodnutí žalovaného. O tom, že jednání žalobce je v rozporu s Etickým Kodexem VŠE, si žalovaný učinil závěr samostatně, jak je zřejmé na straně 8 nahoře a více se tímto hlediskem nezabýval.
130. Soud proto uzavřel tyto úvahy s tím, že žalobní námitky vztahující se k Etické komisi VŠE, resp. k jejím jednotlivým členům jsou bezpodstatné.
131. Zcela bezpodstatné jsou pak žalobní námitky poukazující na údajné nevhodné jednání jiných členů akademické obce VŠE, resp. jejích zaměstnanců. Jednak to nebylo předmětem rozhodování rektora v projednávané věci a jednak i kdyby k takovému jednání jiných osob skutečně došlo, nemohlo by to mít žádný pozitivní vliv na žalobcovu věc – jen obtížně by mohl mít prospěch z toho, že případně i jiní svým chováním poškozují zájmy VŠE.
132. Konečně soud odmítl i námitky stran údajného porušování svobody projevu a svobody shromažďovací.
133. Zde soud pro stručnost odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě, kde žalovaný uvedl, že *Rozhodnutí nemá žádné účinky ve vztahu k výkonu práva na svobodu projevu a na shromažďovací práva žalobce, a ani není způsobilé jakékoliv omezení práv žalobce způsobit. Žalovaný v Rozhodnutí nekritizoval to, žalobce vykonával svá práva, ale způsob, jakým tak činil, v jakých souvislostech, a především jaké dopady to mělo pro VŠE. Žalobci nebylo v rámci jeho působení na VŠE nikdy bráněno, aby svobodně vyjadřoval své názory, ani žalobce nebyl omezován ve svobodě vědeckého bádání. Žalovaný netvrdí, že žalobce se jednáních poškozujících zájmy VŠE dopouštěl v rámci výkonu svého přímého akademického úvazku (v rámci výuky nebo publikačně).*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalovaný je nucen zopakovat, že i v rámci výkonu zákonem chráněných práv se může akademický funkcionář dopustit jednání, která sice nejsou stricto sensu protizákonná (poruší meze svobody projevu, nebo svobody shromažďovací), ale i přesto poškodí zájmy vysoké školy. Tomu tak je právě v daném případě, protože projevy žalobce ve veřejném prostoru, vždy činěné za prezentace žalobce jako děkana NF VŠE, způsobily enormně silnou negativní odezvu jak v rámci VŠE, tak u veřejnosti a v médiích. Žalovaný nikdy nevyčítal žalobci, že se vyjadřuje kriticky k aspektům veřejného života, ale způsob, jakým tak činil. Žalovaný ctí zásadu ochrany svobody projevu a svobody myšlení, jakož i práva na svobodné shromažďování, ale je nucen bránit stejně tak práva a svobody akademické obce VŠE a veřejnosti jako práva žalobce. Pokud žalobce shazuje své názorové oponenty tvrzením, že jsou prostě hloupí, navedení nebo obojí, pak sám prokazuje absolutní neúctu k názorové svobodě svých oponentů.

134. Městský soud se s tímto vyjádřením zcela ztotožnil a v plné míře na ně odkazuje, přičemž považuje za nadbytečné, aby je pro účely rozhodnutí o žalobě jakkoliv parafrázoval nebo převyprávěl vlastními slovy. I tuto námitku tak soud nepovažoval za nedůvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

135. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žádná ze žalobních námitek nebyla uplatněna důvodně a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
136. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když ve věci úspěšnému žalovanému vznikl proti žalobci nárok na náhradu nákladů řízení spočívající v odměně advokátovi za dva úkony právní služby (převzetí věci a vyjádření k žalobě) a ze související náhrady hotových výdajů ve výši 8228 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, a za jeden úkon právní služby a ze související náhrady hotových výdajů podle advokátního tarifu ve znění platném po 1. 1. 2025 (účast na jednání), a to včetně daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 14 363 Kč je žalobce povinen zaplatit žalovanému do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Tomáše Krejčího, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.